

Desànim i desmotivació són emocions habituals entre els professors d'ensenyament primari i secundari. Són la resposta lògica a un paisatge emocional devastat per l'abús impune de pedagogia xarlatana i per la sospita que quatre dècades de democràcia han devaluat fins a la náusea els preceptes de l'aprenentatge i les jerarquies de -vade retro!- l'autoritat.

L'any 2001, quan Toni Sala va publicar la visionària *Petita crònica d'un professor de secundària*, semblava que la saviesa del seu testimoni contribuiria a canviar les coses o, si més a no, a corregir el rumb d'un criteri educatiu condemnat al naufragi. Ara qui clama en el desert -amb la mateixa vocació d'espeternecatàrtic- és el filòsof, escriptor i professor Damià Bardera. En el llibre *Incompetències bàsiques* (Ed. Pòrtic), recull un inventari veheament d'impotències i de diagnòstics d'emergència difícils de rebatre. Tot

Contra la incompetència

Sergi Pàmies

parteix de l'experiència i d'un sentit de les prioritats que no accepta combregar amb el que, segons el moment i el grau d'indignació, defineix com a "desgavell" o "disbarat educatiu". La indefensió dels docents, els fraus que amaguen moltes baixes per depressió, la ideologia pedagògica (que sofistica

una retòrica viciada pels eufemismes), cada vegada més abstrusa i allunyada de la realitat. Tot ajuda a perpetuar la mentida institucionalitzada i un estat d'ànim que el lector comparteix amb la inquietud de constatar que Bardera li està explicant una situació tan greu com, en aparença, irresoluble.

El text confirma el que intuïem: que l'ofici de professor inclou una multiplicació encoberta de vocacions imposades per la incompetència del sistema. En nom d'un progressisme frívol (el mateix que ha estat incapaç de crear infraestructures de rodalies d'una eficàcia socialment transversal), el professor ha de ser alhora policia, animador cultural, buròcrata i psicòleg. També ha de ser educador social, apòstol d'un culte suïcida a les pantalles, còmplice d'una graella d'horaris que legalitzen i premien la pèrdua de temps i la ganduleria i, si el professor pertany a la dogmàtica secta dels motivats, confessor, col·lega, re-

ferent guai (en un univers molt ben definit pel neologisme *happyràcia*) i prescriptor d'un oci que potencia el mínim esforç (la cultura de l'esforç és un anacronisme delictiu i classista) i la nul·la assumpció de deures i responsabilitats. ¿La veheència de Bardera li pot treure serenor a l'anàlisi, igual que

El veheent diagnòstic d'emergència que fa Damià Bardera és difícil de rebatre

el pròleg i l'epíleg poden dispersar-ne l'argumentari? Potser sí, però preval la contrarietat convincent de Bardera, que aporta una indignació que reforça la dimensió de denúncia i que se suma a la llarga llista d'alarmes desesperades que, per incompetència o ceguesa, els governs no acostumen a atendre.